

TÖRVÉNY ÉS KEGYELEM

November 6., szombat délután

Isten arra bátorítja gyermekeit, fiait és lányait, hogy tartsanak ki a győzelmet jelentő munkában, és mindennap értsék meg, hogy szükségük van a Szentlélek tanításaira, mivel ez az igaz és jó út számukra. Szolgálatukban nincs helye a képmutatásnak. Naponta el kell, hogy ismerjék: töretlenül meg kell őrizniük kezdeti, erőteljes hitüket. Ha valamelyikük eltávolodik az igaz úttól, a Szentlélek arra fogja készíteni őt, hogy vallja meg a vétkét, hogy ezzel másokat is figyelmeztessen az elkövetett bűnre. (...)

Senkinek sem kell büszkélkednie azzal, hogy elismeri tévedését. Miután vétkezett, csupán annyit tehet, hogy megbánja a bűnét és megtér. Aki így cselekszik, azt még a tévedései ellenére is meg fogja tisztelni az Úr. – *The Upward Look*, 248. o.

Isten törvénye behatol azokba a rejtett célokba, melyeket bűnös jellegük ellenére gyakran könnyelműen vesznek, de melyek a valóságban a jellem alapját és próbáját alkotják. A törvény az a tükör, melybe a bűnösnek bele kell tekintenie, ha erkölcsi jellemét helyesen akarja látni. Miután megítélve látja magát az igazság nagy mérlegén, következő lépésként meg kell bánnia bűneit és azok bocsánatáért folyamodnia Krisztushoz. Ezt sokan nem teszik meg, és össze akarják törni a gyengeségeiket feltáró tükröt, így próbálnak megszabadulni az életük helytelenségeire és jellemhibáikra rámutató törvénytől.

A bűnök elburjánzásának korában élünk. Emberek sokasága vált bűnös és gonosz szokások rabjává, és azok bilincseit megtörni igen nehéz. A romlottság özönvízként árasztja el a földünket. Említeni is rettenetes, milyen bűnöket követnek el naponta. Sion falának állítólagos őrzői mégis azt tanítják, hogy a törvény csak a zsidóknak adatott, és hogy arra az evangélium korának dicsőséges kiváltságai mellett többé már nincs szükség. Nincs-e kapcsolat az elhatalmasodó bűnözés és akö-

zött, hogy prédikátorok és mások is azt tartják és tanítják, hogy a törvénynek többé nincs korlátozó hatalma? – *Szemelvények*, I. köt., 219. o.

A bűnös nem támaszkodhat a jó cselekedeteire mint megigazulásának eszközére. El kell jutnia oda, ahol lemond minden bűnről, és a világgóság egyik fokát a másik után teszi magáévá, amint ösvényére hull. Egyszerűen hit által megragadja a Krisztus vére általi ingyen és bőséges gondoskodást. Hisz Isten ígéreteiben, melyek Fia által megszentelődéssé, igazságossággá és megváltássá lettek számára. S amint követi Jézust, alázatosan a világgóságban fog járni, örvendezve a világgóságának és másoknak is visszatükrözve azt. Hit által megigazulttá téve vidámságot visz magával az engedelmesség egész életében. Az Istennel való béke annak eredménye, amit Krisztus jelent számára. Akik az Úr alá vetik magukat, akik tisztelik Őt, és szavának cselekvői, azok isteni megvilágosodásban részesülnek. Isten drága Igéjében tisztaság és magasztosság, valamint olyan szépség van, melyet az ember legmagasabb képessége sem tud elérni, hacsak nem az Úr segíti ebben. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1071. o.

November 7., vasárnap

A bűn egy tökéletes világegyetemben bukkant fel. Megjelenésének okára sosem kaptunk magyarázatot, és még azon az utolsó nagy napon sem fogunk magyarázatot kapni, amikor majd megnyitvatnak a könyvek, és elhangzik az ítélet... Azon a napon majd minden valaha élt ember számára nyilvánvalóvá válik, hogy a bűnre nincs kifogás. Amikor elhangzik majd a végső ítélet Sátán, az ő angyalai és azon emberek fölött, akik hozzá csatlakoztak, és vele azonosulva áthágták Isten törvényét, akkor mindenki elnémul majd. Amikor a lázadó embersereg, kezdve a nagy lázadóval egészen az utolsó törvénytaposóig, számot kell, hogy adjon arról, miért hágtá át Isten törvényét, akkor senki sem tud megszólalni. Egyetlen választ sem fognak tudni adni. – *That I May Know Him*, 15. o.

Az ember Teremtője, a Törvényadó jelenti ki, hogy nem áll szándékában eltörölni a törvény utasításait. A természetben – a napsugárban táncoló porszemtől a magasságban keringő világokig – minden Isten törvényének alávetett. Világának rendje és összhangja az ezen törvények iránti engedelmességtől függ. Ugyanígy minden értelmes lény

életét a szentség csodálatos elvének kell irányítania. A világmindenség jóléte is az ezekhez az elvekhez való igazodáson múlik. Isten törvénye már a világ teremtése előtt létezett. Az angyalokat a törvény elvei igazgatják, s ahhoz, hogy földünk összhangba kerüljön a mennellyel, az embernek is engedelmeskednie kell az isteni rendelkezésnek. Az Édenben Krisztus az ember elé tárta a törvény utasításait, „mikor együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak” (Jób 38:7). Jézus földi küldetése nem a törvény eltörlése volt, hanem hogy kegyelme által visszavezesse az embert a törvény iránti engedelmesre. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 48. o.

Nem csekély dolog Isten ellen vétkezni s a visszás emberi akaratot szembehelyezni a Teremtő akaratával. Még ebben a világban is előnyére válik az embernek, ha az Úr parancsainak engedelmeskedik. És bizonyára az embernek is a legfőbb érdeke, hogy Istennek engedelmeskedjen, és békességben éljen vele. A mező állatai a bennük lévő ösztön folytán engedelmeskednek a menny akaratának. Így szól a nagy, büszke tengernek: „Idáig jöjj, és ne tovább!” És a hullámok azonnal engedelmeskednek szavának. Az égitestek Isten rendelete alapján a legnagyobb rendben keringenek pályájukon. Az összes földi teremtmény közül egyedül az ember engedetlen, lázadó! Pedig egyedül neki vannak olyan képességei, értelme, hogy Istenhez való viszonyát és az isteni, szent törvények követelményeit megérthesse; egyedül neki van lelkiismerete, hogy a törvényszegés bűnét átérezze, és amely békével és örömmel tölti el, ha engedelmes volt. Az Úr az embert szabad, erkölcsös lénynek teremtette, és választására bízza, hogy neki engedelmeskedik, vagy engedetlen lesz. Az örök élet ígérete – a dicsőség örök élvezete – azok jutalma, akik Isten akaratát teljesítik, de Isten haragja fenyegeti azokat, akik a parancsolatait megvetik. – *Megszentelt élet*, 76. o.

November 8., hétfő

A jó cselekedeteknek ne lenne tényleges értéke? (...) Az Írás így válaszol erre: „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén a Jézus Krisztusban jó cselekedetekre, melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” Isteni elrendelésével, ki nem érdemelt kedvezése által elrendelte, hogy a jó cselekedetek jutalomban részesüljenek. Egyedül Krisztus érdemei által fogad el minket. S az irgalmasság tettei, a jótékonyság

cselekedetei, melyeket végzünk, a hit gyümölcsei. Áldássá válnak számunkra, mert az embereket cselekedeteik szerint fogja jutalmazni. Jó tetteinket Krisztus érdemeinek illata teszi Isten előtt kedvessé. S kegyelem képesít minket azokra a jó cselekedetekre, melyekért az Úr jutalmat ad nekünk. Magukban a cselekedetekben nincs érdem. Mikor minden tőlünk telhetőt megtettünk, még mindig tekintsük magunkat haszontalan szolgálóknak. Nem érdemlünk köszönetet Istentől. Csupán a kötelességünket teljesítettük, és elvégezni se tudtuk volna azokat bűnös természetünk erejével. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1122. o.

A jogszerű vallás sohasem vezethet lelkeket Krisztushoz, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli. Az önigazult lelkülettel felajánlott bűjt vagy ima utálatos Isten szemében. Az imádkozók ünnepi gyülekezete, a vallásos ceremóniák körforgása, a külső megalázkodás, az impozáns áldozat mind azt hirdeti, hogy ezen dolgok cselekvője igaznak tekinti önmagát, aki jogosult a mennyországra – mindez azonban csalás. Saját cselekedeteinkért sohasem vásárolhatunk üdvösséget. (...)

„Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, ó, Isten, nem veted te meg!” (Zsolt 51:19) Az embernek meg kell üresítenie magát énjétől, mielőtt a szó igazi értelmében Jézus híve lehetne. Ha az ember megtagadja énjét, az Úr újjáteremti. Az új edényekbe új bor kerülhet. Krisztus szeretete új életre kelti a hívőt. Aki hitünk fejedelmére és bevégzőjére tekint, abban meg fog nyilvánulni a Megváltó jelleme. – *Jézus élete*, 280. o.

Krisztus nem ígérte meg, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: „Elég néked az én kegyelmem.” Ahogy manát adott a pusztában, ma is naponta árasztja ki kegyelmét, és megadja napi szükségleteinket. Akár Izrael seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot. (...)

Ha keresed az Urat, ha mindennap újonnan megtérsz, ha lelki választatásod által szabad és boldog leszel Istenben, és szívből jövő örömmel hallod meg és követed Isten kegyelmes hívását, hogy jöjj hozzá, és amikor Krisztus igáját – az engedelmesség és szolgálat igáját – viseled, akkor minden panaszod megszűnik, minden nehézségedtől megszabadít, minden aggasztó gondot és kérdést, mellyel most szembetalálad magad, Ő megold számodra. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 101. o.

November 9., kedd

A törvénynek való engedelmességre nemcsak megváltásunk érdekében van szükség, hanem személyes boldogságunk és a körülöttünk élők boldogsága miatt is. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk” (Zsolt 119:165) – mondja az ihletett kijelentés. Mindezek ellenére némely halandó úgy tárja az emberek elé a szent, igaz és jó törvényt – a szabadság törvényét, melyet maga a Teremtő igazított az emberi szükségnek megfelelően –, mint ami a szolgaság elviselhetetlen igája. De csak a bűnös, a törvényszegő az, aki a törvényt fájdalmas ígának tartja, és annak előírásaiban nem talál gyönyörűséget. (...)

Az ember a törvény által győződik meg bűneiről. Mielőtt felismeri, hogy Megváltóra van szüksége, éreznie kell, hogy bűnös, és mint ilyen, ki van szolgáltatva Isten haragjának. Sátán folyamatosan azon ügyködik, hogy meggyengítse az ember elgondolását a bűn fájdalmas jellegéről. A nagy csaló munkáját végzik, akik megtapossák a menny törvényét, mert azt az egyedüli mércét hagyják figyelmen kívül, ami által a bűn felismerhető és a törvényszegő lelkiismerete megszólítható. – *Szemelvények*, I. köt., 218–219. o.

A Sínai-hegyen kinyilatkoztatott törvény a szeretet elvének, a menny törvényének földi kihirdetése volt. Az Üdvözítő rendelte el, Ő hirdette ki, akinek hatalma össze tudja hangolni az emberek szívét a törvény elveivel. Isten, amikor Izrael lelkére kötötte: „És szent emberek legyetek énelőttem” (2Móz 22:31), a törvény célját hirdette ki.

Sajnos Izrael nem ismerte fel a törvény lelki jellegét, így látszatengedelmességük gyakran csak a külsőségek és szertartások betartása volt, ahelyett, hogy a szeretet hatalmának adták volna át szívüket. Amikor Jézus jellemével és tevékenységével Isten szent, jóságos, atyai vonásait szemléltette, egyúttal a nem szívből fakadó, szertartásos engedelmeség értéktelenségét is kifejtette. A korabeli vallásos vezetők nem értették meg, ezért el sem fogadták szavait. Véleményük szerint Jézus túl könnyen vette a törvény követelményeit; és amikor az Istentől elrendelt istentiszteleték lényegi igazságát tárta eléjük, a vezetők, csak a külsőre tekintve, a törvény eltörlésének szándékával vádolták. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 46. o.

Krisztus Isten atyai szeretetéről és túláradó kegyelméről tanított a legszívesebben. Sokat beszélt az Atya jellemének és törvényének

szentségéről. Utat, igazságot és életet kínált az embereknek a maga személyében. Krisztus szolgálói is ezekről beszéljenek! Mutassák be az igazságot, ahogy az Jézusban volt látható! Tegyék világossá, mit kíván a törvény és az evangélium! Beszéljenek Krisztus önmegtagadó, áldozatos életéről, megalázkodásáról és haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről! Arról, hogy közbenjár értük Isten trónjánál. Hirdessék ígérését: „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:3) – *Krisztus példázatai*, 40. o.

November 10., szerda

Az Úr védeni akarta a szolgák jólétét. Megparancsolta az izraelitáknak, legyenek irgalmasak, sohasem felejtve el, hogy ők is szolgák voltak. Utasította őket, hogy ügyeljenek szolgálók jogaira. Semmilyen körülmények között se bánjanak rosszul velük. Ne legyenek követelőzők, mint az egyiptomi hajcsáraik voltak. Hanem gyakorolják irántuk a gyöngédséget és a szánakozást. Isten elvárta tőlük, hogy a szolgák helyébe képzeljék magukat, és úgy bánjanak velük, amilyen bánásmódban ők szeretnének részesülni, ha hasonló helyzetbe kerülnének. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1106. o.

Krisztus vallása megújítja az életet és a jellemet. Az igazi keresztény folyamatosan igényli azt a kegyelmet, amely megváltoztatja rossz szokásait és emberi természetét. Többé nem használ durva, önkényes szavakat, hanem olyan bátorítóan szól, mint Jézus is tenné. Jóindulattal van mindenki iránt, nem csak azok iránt, akik megdicsérik éles eszét. Az igazi keresztény ember életében ragyogni fog a Krisztus életében felfedezett tisztaság és szentség. – *The Upward Look*, 75. o.

A király megkegyelmezett az adós szolganak. Ez azt jelképezi, hogy Isten minden bűnt megbocsáthat. A király, aki megszánya szolgáját elengedte adósságát, Krisztust ábrázolja. Az embert a törvény, amelyet áthágott, elítélte. Az ember önmagát nem tudja megmenteni. Jézus ezért emberi természetet vett föl istenségére, és eljött erre a világra. Bűntelen életét odaadta a bűnösökért. Feláldozta magát a mi bűneinkért, és minden léleknek felkínálja ingyen a vérrel megvásárolt kegyelmet. „Az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás!” (Zsolt 130:7)

Ezért kell nekünk is szóalmat tanúsítanunk a többi bűnös iránt. „Ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok.” (1Jn 4:11; Mt 10:8) – *Krisztus példázatai*, 244–245. o.

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökostársaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is! (...)

Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja a menny könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében mutatkozott meg, lesz látható azokban, akik részesültek kegyelmében. „Akiben pedig nincs Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róm 8:9) Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy vele együtt legyen az örökkévalóságban. – *Krisztus példázatai*, 250–251. o.

November 11., csütörtök

Főképp két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek, különösen azoknak, akik a kegyelemben újonnan vannak megalapozva. Az első, már említett tévedés abban áll, hogy saját cselekedeteikre támaszkodnak, mindent megtesznek, hogy magukat Istennel összhangba hozzák. Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetetlen kísérel meg. Mindahhoz, amit az ember Krisztus nélkül tesz, bűn és önzés tapad. Egyedül a Jézus kegyelmébe vetett hit képes minket megszentelni.

A másik, nem kevésbé veszedelmes tévhit, hogy Krisztus felment bennünket Isten törvényének megtartása alól: miután – úgymond – hit által nyerhetjük el Krisztus kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi közük sincs megváltásunkhoz.

Gondoljátok azonban meg, hogy az engedelmesség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. – *Jézushoz vezető út*, 59–60. o.

Nem tudásunkban, társadalmi rangunkban, a munkások sokaságában vagy a ránk bízott képességekben található sikerünk titka; nem is az emberi akaratban. Ha tehetetlenségünket érezve készséges és engedelmes szívvel Krisztusra nézünk, általa, aki minden erő és értelem forrása, egyik győzelmet a másik után arathatjuk.

Bármilyen rövid ideje szolgálunk, bármilyen egyszerű feladatot látunk el, ha gyermeki hittel követjük az Üdvözítőt, nem fogunk csalódni a jutalomban. Amit a legnagyobbak és legbölcsebbek sem érdemelnek meg, a leggyengébbek és a legkisebbek kaphatják meg. A mennyi aranykapuja nem tárul ki az öndicsőítőnek. Nem emelkedik fel a büszke lélek előtt, de az örök díszkapuk szélesre tárulnak egy kisgyerek reszkető érintésére. Azok, akik őszinte hittel és szeretettel szolgáltak Istennek, kegyelméből áldott jutalmat kapnak. – *Krisztus példázatai*, 404. o.

Soha nem értettük volna meg a kegyelem szó jelentőségét, ha nem bukunk el. Isten szereti a büntelen angyalokat, akik minden parancsolatának engedelmeskednek, de a mennyei angyalok semmit sem tudnak a kegyelemről tapasztalatból, mert sosem volt rá szükségük, hiszen nem vétkeztek. A kegyelem az Úr egyik tulajdonsága, amelyet érdemtelen emberek iránt tanúsít. Örömmel adja ezt a kegyelmet mindazoknak, akik éheznek, akik vágyakoznak utána. Nem azért, mert méltók vagyunk rá, hanem azért, mert méltatlanok vagyunk. A legnagyobb szükségünk van arra, hogy elnyerjük ezt az ajándékot.

Isten azonban a kegyelmet nem használja fel arra, hogy törvényét érvénytelenné tegye, vagy hogy a kegyelem elfoglalja az Ő törvényének helyét. „Az Úr azt akarta az Ő igazságáért, hogy a törvényt naggyá és tiszteletreméltóvá tegye” – olvashatjuk Ézsaiás könyvében. – *Az én életem ma*, 100. o.

November 12., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „A tanítványság próbaköve” című fejezet.